

De Kiwitour

Dag 1 - 31-12 -2001

Het is Oudejaarsdag en wij vertrekken naar Nieuw- Zeeland. Eindelijk gaat het er dan toch van komen. Lekker, maar toch raar, hier ligt nog sneeuw en over twee dagen zitten we in de zomer. We worden afgehaald door een taxibusje met aanhanger en als de beste chauffeur niet eens bij ons de straat in durft te rijden vraag ik mij af hoe wij op Schiphol moeten komen. Maar het valt mee en we zijn mooi op tijd op Schiphol en zijn snel ingecheckt. Hier komt wel meteen de eerste tegenvaller, we moeten Nlg. 500,- bijbetalen voor zes kilogram overbagage, afzitters!

Ik probeer nog met de opmerking als het vliegtuig niet vol zit maakt het toch niets uit, maar ze is halsstarrig en wij moeten dokken. We hebben op zich niet zoveel bij ons, maar we willen kamperen en tent, slaapmatjes, slaapzakken en wat keukengerei is toch wel goed voor zo'n 15 kg. Het is balen, maar we laten ons plezier er maar niet door bederven.

Het is vrij rustig overal, we kopen wat filmrolletjes en drinken koffie. Dit is de laatste keer dat we met guldens betalen. Als we terugkomen zijn de Euro's al ruim geïntroduceerd.

Iets over twaalven gaan we de lucht in, op weg naar de andere kant van de wereld.

Het wordt een rustige vlucht, slapen lukt me amper dus kijk ik maar naar een lachfilm met Mr.Bean en Woopi Goldberg die erg leuk is en ik probeer wat spelletjes maar echt handig ben ik daar niet in.

Dan is het Nieuwjaar! Het is 19.30 Ned. tijd, 02:30 Maleisische tijd en hier ter plekke is het 24:00 uur boven de Arabische zee voor de kust van India ter hoogte van Mumbai. De gezagvoerder wenst iedereen Happy New Year, wij elkaar ook en drinken er een glaasje op, geen Champagne maar verder kunnen we drinken wat we willen. Een bijzondere ervaring, een jaarwisseling op 11 kilometer hoogte. Om 06:30 Maleisische tijd landen we in Kuala-Lumpur.

Dag 2 en 3 - 01-01-2002 & 02-01-2002

We zijn in Azië en dat geeft ons beide altijd een goed gevoel, noem het maar een beetje thuis komen, in de loop der jaren zijn we van Azië gaan houden.

We worden met de bus naar 'n hotel gebracht waar we een dagkamer krijgen. Frans belt nog even met Anja en familie om iedereen een gelukkig nieuwjaar te wensen, het is daar nu 01:30.

Onze goede voornemens om niet naar bed te gaan overdag gaan meteen verloren als we de bedden zien. We kunnen de verleiding niet weerstaan maar zetten wel de wekker anders liggen we hier waarschijnlijk vanavond nog. Om twaalf uur zijn we weer boven water,

douchen en we gaan even beneden lunchen. Om zeven uur worden we weer opgehaald door de bus voor transfer naar Kuala-Lumpur International Airport. Er zitten meer Nederlanders in op weg naar Nieuw-Zeeland en die vragen of we ze op het vliegveld wegwijzen willen maken, hoe ze het allemaal moeten doen. Natuurlijk willen we dat, maar ik wil eerst onze moeder bellen om haar een gelukkig nieuwjaar te wensen, ze is net thuis uit Eindhoven. Leuk om elkaar even te spreken. Om 21:40 stijgen we weer op om onze reis naar Nieuw-Zeeland te vervolgen.

Ik heb echt het gevoel dat we nu de wereld uit vliegen, zo ver zijn we nog nooit geweest. We moeten allebei moeite doen om onze ogen open te houden tot het eten. We zitten bij de nooduitgang en hebben lekker veel beenruimte. Na het eten vallen we alle twee al snel in diepe rust en worden pas weer wakker als we al boven Australië vliegen, een land wat ook nog op ons verlanglijstje staat. Maar als we net voor Sydney de bosbranden zien, worden we daar niet vrolijk van. We hadden het thuis al wel op t.v. gezien maar hadden ons niet voor kunnen stellen dat het zo omvangrijk was, jeeetje wat erg!

Om half 1 landen we in Auckland, het is nu inmiddels 2 januari 2002. We hebben redelijk snel onze bagage plus fietsen maar door de douane duurt wat langer. Ze controleren hier heel streng op het importeren van voeding en schone materialen. We hebben hier een verklaring voor in moeten vullen en als dit niet naar waarheid is gebeurd, riskeer je een boete die kan oplopen van NZ\$ 200 tot 10.000. Ze zijn hier doodsbang voor ziektes zoals b.v. MKZ en BSE. Het is terecht denken wij, het zou vreselijk zijn als zo'n mooi land schade zou krijgen op welke manier dan ook door importgoederen of toerisme. Wij hebben geen bijzonderheden bij ons want wij waren op de hoogte van deze maatregelen, dus onze tent is brandschoon en onze Koga's verkeren in showroom staat.

We moeten onze tent overigens wel ter inspectie in het lab inleveren waar we hem even later weer kunnen ophalen en onze fietsen willen ze ook nog even zien (wie wil dat nou niet?) en dan kunnen we verder. De douaniers zijn vriendelijk en behulpzaam. Er lopen tussen de wachtende mensen ook nog functionarissen met speurhonden om evt. niet gemelde artikelen op te sporen.

We worden opgehaald door Mr. Bruce van Landmark die tijdens de rit het een en ander uitlegt over de geschiedenis van Auckland. Om half 2 arriveren we bij het hotel, niet ver van het centrum. De Koga's mogen naar beneden daar is een conferentieruimte en daar staan ze veilig zegt de receptioniste. Zo zijn ze tenminste van de straat af.

Het is een kleine maar nette kamer en als we de bagage gedumpt hebben gaan we de stad in anders wordt de verleiding om te gaan slapen toch weer te groot en dat is nou niet de bedoeling. We maken een hele rondwandelingen de eerste indruk is dat Auckland een gezellige drukke stad is met mooie oude bouwstijlen tussen moderne kantoren. Veel winkels zijn nog gesloten vanwege the day after New Year. Je hebt hier gemeen heuvelende straten, die nog de contouren hebben van de lavastromen na de vulkaanuitbarsting, zoals Bruce had

verteld. We eten op tijd in een of ander eetcafé en om 21:00 uur houden we het voor gezien en gaan naar bed.

Dag 3 - 03-01-2002

We zijn al vroeg wakker, hoe kan het ook. Na een relaxed ontbijt gaat Frans eerst de fietsen monteren en tot zijn grote schrik is mijn Koga beschadigd, er zit een slag in het achterwiel en er zijn twee spaken krom, Shit!

Frans haalt het wiel eruit en we gaan dus maar op zoek naar 'n fietsenzaak. Ik vind er een in mijn gids (Lonely Planet) in New market ± een half uur lopen.

We komen uit bij Pack & Pedall een hele mooie zaak voor verkoop en reparatie van fietsen en outdoor materialen. We leggen uit wie we zijn en wat we komen doen en of hij het wiel kan repareren. Dat kan maar vanwege de drukte kunnen we het pas om 12:00 ophalen. Jammer dat we niet er niet op kunnen wachten maar het zij zo. Ons eerste contact voor Vlieg en Fiets is wel gelegd en krijgen 10% korting, zo is een krom wiel toch nog ergens goed voor. De monteur liet ook nog zien dat de ceramische laag beschadigd is maar we kunnen er wel mee rijden en de hoogte slag krijgt hij er ook niet helemaal uit. Ondertussen lopen we terug naar het centrum en het A.A. center voor kaarten die je hier gratis krijgt op vertoon van je ANWB pas. Daarna gaan we opzoek naar Linsey, waar ik al diverse keren mee gemailld heb, voor het huren van een auto. Ze is verrast ons te zien en worden keurig geholpen. We nemen de bus terug naar de fietsenzaak, ze hebben het keurig gemaakt en voor 17 NZ\$ kunnen we weer rijden. Het is al 13:30 als we terug zijn in het hotel en we hebben nog niets van Auckland gezien. Maar na het monteren van het wiel gaan we toch de stad in. Op het plein staat een Zaans eethuisje waar je volgens het reclamebord kroketten en frikadellen kunt kopen, ook drop hebben ze in het assortiment. Dan is het tijd voor koffie en ze hebben hier ook Starbucks dat is een keten van koffieshops met een zeer uitgebreid ass. koffie en thee, tenminste dat was in Singapore zo want daar hebben we voor het eerst deze zaken ontdekt maar als ik een cappuccino en een koffie bestel, vraagt het meisje: "koffie?" ja, zonder melk en suiker. "zonder melk en suiker?" ja, black iets bijzonders misschien? "Oh, long black!" Eigenlijk gewoon een dubbele espresso. Na de koffie gaan we met de boot naar Devonport. De oversteek vanuit de Waitemata Harbour naar dit historische en sfeervol plaatsje is maar 10 min.

Vanaf het water heb je een mooi zicht op de skyline van Auckland. Als we weer terug zijn, gaan we naar de Skytower, deze reus van 328 meter hoog is het hoogste gebouw van het zuidelijk halfrond en geeft dan ook een prachtig uitzicht over de verre omgeving en je kunt er ook vanaf springen. Dit klinkt een beetje luguber, maar ik bedoel gewoon bungy jumpen tussen 2 geleide kabels en beneden vangen ze je weer op in een net, nou mij niet gezien gekke kiwi's.

We lopen nog wat door de stad en daar wordt je dorstig van dus gaan we wat drinken in een prachtige kroeg want die hebben ze hier wel. Ik denk dat het een oud haven gebouw is geweest waar ze een café van gemaakt hebben. Zeer sfeervol, het is alleen even wennen aan het bier zonder schuim en na 19:00 uur mag ik mijn pet niet meer op van de barjuffrouw, dat hoort zo in N.Z. zegt ze. Goed 's lands wijs, 's lands eer, maar ik vind het wel raar.

Dag 4 - 04-01-2002

Auckland - Kaiau 97 km.

Onze 1e fietsdag wordt meteen ingezegend met flinke plensbuien en omdat het de eerste 2 dagen in N.Z stralend weer was, valt dit natuurlijk wel even dik tegen maar het is gelukkig niet koud.

Het centrum uitrijden valt nog wel mee, maar eer we Auckland helemaal achter ons laten zijn we heel wat uurtjes verder en een stuk natter. Het stort werkelijk en aantekeningen maken over de route valt niet mee. Het wordt een lang en niet erg interessant stuk, maar dat had ik eigenlijk wel verwacht. Op Chapel Road maken we onze 1e stop en eindelijk is het droog, sterker nog de zon schijnt en wij zitten buiten op het terras bij een soort bakkertje met allerlei sandwiches en div. koeken. Hij verkoopt ook fish and chips, maar bakkers blijven nu eenmaal rare mensen. Na Clevedon wordt 't een stuk rustiger wat betreft het verkeer en het wordt ook mooier. Om ongeveer 5 uur komen we aan in Kaiau en vinden het welletjes. We slaan onze tent op bij de motorcamp, douchen en gaan bij het enige restaurant 3 km. verderop eten. Bij het beste Fish & Chips restaurant van N.Z. en wij eten dus een stukje vlees, moet kunnen toch? We kruipen vandaag vroeg onder de wol, we waren tenslotte al om 6 uur op en na 97 km. zal 't wel lukken om te slapen en volgens mij speelt het tijdsverschil ons ook nog behoorlijk parten.

Dag 5 - 05-01-2002

Kaiu-Waihi 80 km.

Het ging vannacht flink te keer, 't regende volop en 't stormde. Helaas zijn de buien nog niet helemaal over en blijven dus nog even veilig in onze Tellem.

Om 8.15 kunnen we uiteindelijk vertrekken, zonder ontbijt maar dat scharrelen we dadelijk wel bij elkaar. Er staat een heftig windje, we fietsen langs de kust richting Miranda en bij de Shell pomp kopen we ons ontbijt. Bij Waitakarura begint het weer te regenen, tijd dus om koffie te gaan drinken. Helaas is de route nog niet echt geweldig en moeten we weer over een drukke weg. Dit blijft de hele dag zo en wisselend krijgen we een bui op ons dak en hebben we veel wind. De mensen zijn wel heel vriendelijk en behulpzaam, als je ergens stopt vragen ze meteen of ze kunnen helpen, en waar we vandaan komen en waar we naar toe

moeten. De echte Maori afstammelingen kun je er wel uithalen, een stevig gebouwd volkje met een apart kleurtje. Verder lopen er onder de "Kiwi's" veel ruige jongens rond met flink wat tatoos en lange baarden maar ik geloof niet dat ze kwaad zijn, ruwe bolster blanke pit zullen we maar denken.

Na Paeroa rijden we door de Karangahake kloof, dit is een prachtige weg met mooie natuur, alleen jammer dat hij zo smal is en behoorlijk druk.

We komen laat in de middag aan in Waihi en net voor de camping rijdt Frans lek maar kan het nog wel redden tot het einde. We zetten in volle wind de tent op en ik vraag me af of die het wel gaat houden, maar Frans zegt dat ik me daar niet druk over hoeft te maken. Ik ga de stad in om inkopen te doen en Frans gaat zijn band plakken, een pietluttig stukje glas is de boosdoener.

Vanavond gaan we de stad in maar veel restaurants hebben geen plaats meer, we komen uiteindelijk terecht in een backpackers restaurantje waar een zenuwachtig vrouwtje zegt dat het nog wel even kan duren want er zijn nog een paar tafels voor en dan moeten we eerst maar wat drinken, zegt ze. Voorstel aangenomen, strak plan! De wachttijd valt uiteindelijk reuze mee en het eten is lekker en vooral goedkoop. Om 10 uur zijn we terug bij de tent en hij staat er nog ondanks de nog steeds toenemende wind.

Dag 6 - 06-01-2002

Waihi- Tauranga 57 km.

Het waait niet meer, ik word wakker van de stilte. Hup eruit, opbreken, ontbijtje maken en er vandoor. Het weer ziet er veelbelovend uit, het is nog niet druk dus dat begint er op te lijken. Het gaat echter goed tot aan Kati Kati, daar blijkt iedereen weer te zijn opgestaan en in hun rijdend blik te zijn gesprongen om vervolgens als een malloot van A naar B te racen. Tijd voor een koffiestop, we zoeken een cafeetje op waar ze vanalles en nog wat verkopen. Als we na een half uurtje weer vertrekken verschijnen de eerste wolken en ja hoor, het kan niet uitblijven, it starts raining, regenpakken maar weer aan. Het is superdruk langs de SH2 en behoorlijk heuvelachtig en het lijkt wel of er constant iemand aan mijn fiets trekt.

Ik kom slecht naar boven. Ik hou het er maar op dat alle begin weer moeilijk is, houd de moed er in en komen uiteindelijk kletsnat in Tauranga aan. In het begin van de stad zijn al veel motels maar dan is het nog zo'n 3 à 4 km. naar 't centrum en wij zitten liever wat dichterbij het centrum. We komen nog langs een jeugdherberg maar hier is pas om 17.00 uur iemand aanwezig en we hebben geen zin om 'n paar uur in die kletsnatte kleren rond te blijven lopen. Uiteindelijk komen we terecht bij 't Tauranga Motel bijna midden in 't centrum, het kost wel NZ\$105 maar dan heb je ook wat. "A room with a view", zegt de manager. Nou dat kun je wel zeggen, het is een 4 persoons appartement met uitzicht over de baai.

Geweldig! We doen snel die natte kleren uit, kachel aan, douchen en maken er een heerlijke

middag van. Koffie, thee met biscuit en dan is het tijd voor een flesje wijn. Laat het buiten maar regenen! Als we 's avonds de stad in gaan is het weer droog. We wandelen eerst een uurtje rond en gaan bij de Italiaan binnen voor ons eten, we krijgen een heerlijke pasta-schotel voorgezet. We hebben het weer goed voorelkaar. Als we terug zijn bel ik nog even met onze moeder. Alles is goed aan het thuisfront, nou hier ook dus wat willen we nog meer.

Dag 7 - 07-01-2002

Tauranga- Rotorua 67 km

Frans gaat eerst naar de bakker. We hebben een lekker ontbijtje met uitzicht op de baai waar ze al druk aan het roeien zijn. Het weer "will be pretty good" zegt de manager, dus daar vertrouwen we dan maar op. Hij wijst ons de weg om de stad uit te komen. Als we bij een verkeerslicht staan te wachten, vragen twee jongentjes van rond de tien jaar met een flink rollende R, arrre you trrraveling arrround New Zealand on yourrr bike's? en op ons bevestigend antwoord klinkt het in koor: Cooooo! Ze vragen nog waar we vandaan komen en na een whou vervolgen ook deze koters hun weg. Voor we de stad helemaal verlaten, doen we nog even wat inkopen want er zal onderweg niets meer te koop zijn. Met de nodige proviand en drinken verlaten we Tauranga richting Pyes Pa (Pa betekend hier Maori nederzetting) een lekkere rustige, maar heuvelachtige weg. We moeten veel klimmen maar de route is zeer aan te bevelen. Het is hier hartstikke mooi. We picknicken onderweg en af en toe zit er een klim in van 8-10% en 1 erboven. Ook krijgen we nog stuk gravelroad van zo'n 5 km. En als we dit bijna over zijn, rijdt Frans weer lek. Ik zie aan zijn gezicht dat hij dit vervloekt want dit is al de 2e keer. Normaal is gravel zijn favoriete terrein, maar als de banden het hier niet mee eens zijn, wordt dat toch een ander verhaal. Gelukkig is het euvel zo verholpen en karren we weer verder naar Rotorua. Je kunt ruiken dat je deze stad nadert want het stinkt hier naar rotte eieren en overal komt stoom uit de grond. Het is al 5 uur geweest als we hier arriveren. We hebben een kamer bij een jeugdherberg gereserveerd waar we 2 nachten blijven. We hebben morgen onze 1e rustdag om Rotorua te verkennen.

Dag 8 - 08-01-2002

Rotorua- rustdag

Een echte rustdag zal 't niet worden want er is hier veel te zien, maar er wordt niet gefietst vandaag. Zo kan mijn zitvlak 'n beetje rust krijgen, ik heb een geschaafde huid en dat is behoorlijk pijnlijk. Nog nooit gehad , maar ik heb op een nat zadel gezeten en ik denk dat dat de oorzaak is.

We kiezen als eerste het Whakarewarewa-park (Whaka) uit om te gaan bezichtigen. We

worden er met een pendelbusje heen gebracht. In het park is een Maori nederzetting nagebouwd, compleet met ontmoetingshuis, een huis van de Maori leider en een oorlogskano. We worden rondgeleid door een stevige Maori-dame en gaan met een treintje naar de kokende modderpoelen, dampende rotsformaties en de Pohutu-geiser. Het is een wonderbaarlijk gezicht, de aarde kookt, hoe is het mogelijk? Als we met het pendelbusje weer terug gebracht zijn naar de stad gaan we eerst wat eten en daarna bezoeken we een paar Bikeshops voor een paar nieuwe banden maar helaas hebben ze niet wat we zoeken (Swalbe- Marathon). Daarna gaan we naar de Gouvernements tuinen en het Lake Rotorua, ook hier kookt de aarde, het lijkt wel of hier uit iedere kier stoom komt.

Maori's zeggen dat Nieuw Zeeland het jongste land ter wereld is en dat 't daarom nog zo van binnenuit leeft.

Dan is 't time to relax en gaan naar het Polonesian Spa, een complex waar je een beetje kunt kuren in de hot water pools. Het stinkt er naar rotte eieren maar het water in de verschillende baden is heerlijk warm variërend van 37°C tot 43°C. Dit is pas echt rustdag en heerlijk voor de beenspieren. We gaan nog even e-mailen en dan terug naar de herberg want het gaat nu best afkoelen.

Dag 9 - 09-01-2002

Rotorua-Taupo 83 km.

De dag begint om 6.30 am en we gaan eerst ontbijten in het youth hostel restaurant. Op het plein is het al een hele drukte met vertrekkende backpackers, nou ja backpackers allemaal jongelui met grote rugzakken van allerlei nationaleiten maar ze lopen er geen meter mee, want ze stappen allemaal de wachtende touringcar in om zo New Zealand te verkennen. Eigenlijk hebben ze groot gelijk, waarom moeilijk doen als het makkelijk kan? De mussen zijn ook al vroeg op en dansen over de tafels. Na het ontbijt de spullen weer op de fiets en richting Taupo. We zitten snel op route en het is weer een drukke SH weg met veel vrachtverkeer. Een echte backpacker probeert een lift te krijgen maar dat valt nog niet mee zo te zien. Wij trekken de regenjacks maar weer aan want it start raining again. Marian moppert dat ze slecht fietst zegt dat ze ermee ophoudt, maar het gaat best goed en we zitten nog steeds op schema. Na 30 km slaan we af naar het Waitapu Thermal Wonderland, we drinken er koffie, eten wat en maken een rondwandeling langs zeer kleurrijke kraters. Het water stoomt en bubbelt en heeft vele schitterende kleuren. De namen van deze kraters doen hun naam dan ook alle eer aan zoals het schilderspalet en de champagne pool. Een andere attractie in het park is de Lady Knox-geiser die elke ochtend om 10.15 uur tot een hoogte van zo'n 21 meter spuit, alleen hier schuilt een addertje onder het gras of beter gezegd onder de stoom. De geiser komt namelijk tot uitbarsting door toevoeging van een handje zeeppoeier, hij wordt dus letterlijk een handje geholpen, maar het blijft schitterend zo'n

sputtende geiser. Tijdens de rondwandeling kom ik er achter dat mijn fiets niet op slot staat, foutje! Maar ja we zijn hier niet in Nederland zullen we maar denken/hopen. Na het krater bezoek (mijn Koga stond er gelukkig nog) gaan we verder richting Taupo en het regent nog steeds. Marian rijdt een stuk harder, zou zwavellucht doping zijn?

Als we de SH 5 verlaten wordt het gelukkig een stuk rustiger. In een klein dorpje doen we wat inkopen en de winkelier vraagt of we met Euro's willen betalen. Zou u ze aannemen dan, vraag ik? Ja hoor, ik wissel ze gewoon weer om bij de bank, geld is geld. Ook hij moppert over het weer want hij moet zijn huis verven maar het regent al vanaf oktober.

De mensen maken hier graag een praatje en zijn erg vriendelijk. De route loopt verder over een mooie, vlakke en vrij rustige weg. Als we in Taupo zijn zoeken we een motorcamp met cabins want we hebben geen zin om de tent op te zetten, eigenlijk hadden we die niet eens mee hoeven nemen, maar ja als je alles vooraf weet kun je met een dubbeltje de wereld rond.

We gaan inkopen doen bij een supermarkt die 24 uur per dag open is en we koken ons potje vanavond zelf.

Om 10.00 pm bellen we Clara nog even om de stand van zaken door te geven want die gaat komend weekend naar de vakantie beurs om deze schitterende Kiwitour aan de man te brengen. Aan ons zal het niet liggen, wij doen ons best!

Dag 10 - 10-01-2002

Taupo-Turangi 52 km.

Het wordt steeds mooier en steeds leuker. Ik begin eindelijk in mijn fietsritme te komen. Het zonnetje schijnt dus wat willen we nog meer.

Mijn plezier gaat echter na 8,5 km. over als ik er achter kom dat we de verkeerde richting op rijden. We zitten wel op de SH1 maar terug naar Rotorua en dat kan niet de bedoeling zijn. Jeetje wat stom! Ik ben nijdig op mezelf maar probeer mijn humeur niet te laten bederven, dus zeg ik tegen Frans we draaien wel om en beginnen gewoon opnieuw. Er was ook niet eerder een aanwijzing dat we verkeerd zaten, behalve dat het meer nog niet te zien was, maar dat kon nog komen. Om 12.05 starten we opnieuw en als we de hoek omdraaien komt het meer al in zicht. Dat ziet er beter uit. Hier zitten ook nog volop restaurants, hotels en motels. Gisteravond hadden we hier niet zoveel zin en puf meer voor om in de stromende regen de stad te verkennen, maar nu zien we toch nog het één en ander. We heuvelen de stad uit en na 14 km. krijgen we een steile klim van 1,5 km die afvlakt tot over 4,5 km. Als we aan het meer zitten wordt 't tijd voor een picknick. We hebben zelf eten bij ons en hebben zojuist bij een stalletje fruit gekocht en zodoende zetten we ons neer op een bankje bij het meer. Het is een heerlijk plekje om even te zitten en de activiteiten op het water gade te

slaan. Een groep vissers staan tot aan hun middel in het water en proberen zo waarschijnlijk zalm of forel te vangen. Een Nieuw Zeelander komt ook nog een praatje maken en is onder de indruk van onze Koga's (en dat horen wij altijd graag). Jammer dat we zo weer verder moeten, maar 't is afgezien van de te veel gereden kilometers niet ver vandaag. Het fietsen gaat lekker. Als we er zo'n 25 km. op hebben zitten, zien we dat we achtervolgd worden door een wel hele grote donkere wolk en meteen horen we het ook donderen, dat vinden we nou niet zo leuk.

En het kan dan natuurlijk niet uitblijven dat de eerste regendruppels naar ons op zoek zijn en die paar regendruppels veranderen in een paar seconden in een vreselijke hoosbui. We krijgen amper de kans om onze regenpakken aan te trekken. Gelukkig is het maar een bui, en na 7 km. is het weer droog en zien we een camping met een winkeltje erbij. Tijd voor een stop!

De mevrouw van de camping vraagt lachend of we in de regenbui zaten? Ja, lach maar! We kopen wat te drinken en eten en de mevrouw zegt dat we gerust gebruik kunnen maken van de picknicktafel om de hoek. Dat is nog eens aardig! Een man met een busje komt aan ons de weg vragen en waar hij op zijn kaart nu precies zit(gelukkig, er zijn er nog meer die niet overal de weg weten).

Als we in Turangi arriveren zetten we onze tent op bij een motel complex pal in de zon want het is warempel weer stralend weer geworden. Vanavond gaan we eten bij de Italiaan waar we een superlekkere maaltijd voorgeschoteld krijgen. Soms vraag ik me af hoe bv. die Italianen in Nieuw Zeeland terechtkomen, maar het schijnt dat die hier geholpen hebben bij het aanleggen van een waterkrachtcentrale.

Het is een mooie zomeravond. Als we terug zijn bij het motel gaan we nog wat drinken in de bar waar we gezellig wat babbelen met de manager en een vrachtwagenchauffeur van het type ruwe bolster blanke pit. Om 10 pm houden we het voor gezien. Morgen gaan we de heuvels in en volgens de chauffeur liegt die weg er niet om. We zullen zien!

Dag 11 - 11-01-2002

Turangi-Tongariro National Park 50 km.

Vanuit Turangi vertrekken we richting Tongariro Nat. Park, maar eer we kunnen vertrekken moeten we nog bij de manager van Park Land Holliday Park langs om wat kamers te bezichtigen en prijzen te vragen. Het ziet er allemaal pico-bello uit zoals alle accommodatie hier in N.Z. Of het nu een hotel, motel of backpackers lodge is, het is allemaal schoon en netjes en de prijzen vallen ook reuze mee. Zo en nu op naar Tongariro Nat. Park, maar eer we daar zijn moeten we eerst nog een stevige puist over met een lengte van zo'n 6 km. en een hoogte verschil van 360 meter, tenminste dat zeggen de boeken. Vanaf het park op de kruising linksaf en na een paar honderd meter rechtsaf, dan gaat het feest beginnen.

De chauffeur van gisteravond had al achter zijn oren gekrabbd toen hij hoorde welke richting we op gingen. "With a push bike?" had hij nog gevraagd. Nou dat belooft wat, of de Kiwi's zijn niets gewend of wij zijn gek, maar ik denk het eerste. Na 3 kilometer ben ik al 2 keer gestopt en verwacht dat Marian dat ook wel zal moeten, maar als ik voor de 3e keer stil sta, komt Marian even later doodleuk vertellen dat ze nu pas voor de 1e keer stopt. En dat terwijl juist zij de hele week rijdt te mekkeren dat het niet gaat en dreigt zelfs met stoppen en dat ze verder gaat met een auto. Je wordt ouder jongen geef het maar toe, klinkt 't door mijn hoofd. Straks verlies ik hier in N.Z. mijn reputatie van King of the mountains and gravel nog. Maar het is natuurlijk wel goed voor Marian dat het nu toch beter gaat(en het ging al helemaal niet slecht. Marian heeft een stijgingspercentage van 8 tot 10 % gemeten en mijn hoogtemeter stopt op 735 meter. Het was een stevige puist en het deed een beetje pijn, maar als je dan boven bent weet je waar je het voor doet. Prachtige panorama's en een schitterende natuur is je beloning, en de kick natuurlijk dat je het weer gefikst hebt. Ergens langs de weg gaan we picknicken en als we weer verder gaan, zien we twee loslopende honden bij een woning. Uit voorzorg stop ik wat keien in mijn zak want zo te zien hebben zij ons ook gezien en Frank v. Rijn doet dat ook zo dus zal 't wel werken. Maar het valt allemaal weer mee, loos alarm. Na 25 km. is er eindelijk koffie (mijn doping) Hierna gaan we weer klimmen zegt Marian. Oh dat is lekker. Ja da's zeker lekker! We klimmen tot 915 meter en zien zelfs al witte toppen. We dalen nu af naar 840 meter. Grappig dat je dat kunt volgen met een hoogtemeter aan je pols. We overnachten in het Nat. Park backpackers-hostel voor 22NZ\$ pppn.

Morgen gaan we een wandel-tracking mee doen, de mooiste ééndaagse wandeltocht van Nieuw-Zeeland, dus dat belooft wat.

Dag 12 - 12-01-2002

Tongariro crossing

Vandaag heet het een rustdag te zijn. Nou ja rust? We fietsen niet, maar we gaan lopen. Om 6.15 am staan we naast ons bed want om 7.30am moeten we klaar staan. We gaan de Tongariro Nat. Park Crossing lopen. Een tochtje van zo'n 7 à 8 uurtjes lopen dwars door het Nat. Park en wordt omschreven als de beste één daagse wandeltrektocht van Nieuw Zeeland. Nou dat mogen we toch niet missen!

We worden om 7.45 opgehaald door een bus uit het Old Mc Donalds tijdperk. Je lacht je dood, de rookpluim die hij uitstoot doet je eerst aan denken dat er als brandstof hout gebruikt wordt, maar de stank is toch echt diesel.

De chauffeur is weer van het ruwe bolster type en houdt je graag voor de gek. Om 8.30 zijn we bij het startpunt op Mangatepopo Road en het is er al lekker druk. Volgens de chauffeur lopen er per dag gemiddeld zo'n 2500 mensen deze tocht.

Bepakt met een goed gevulde knapzak, warme kleren en fotocamera (en dat laatste blijkt achteraf niet zo slim) gaan we op pad. Het weer ziet er ondanks de slechte voorspellingen heel goed uit. We gaan al vrij snel klimmen door een vulkaanachtig landschap. Er groeien hier veel verschillende mossen, kleine bloemetjes en verder veel keien. Het klimmen wordt al snel serieus klimmen en zitten al vrij snel op 1200 meter. Na de eerste berg is het tijd voor 'n picknick met uitzicht op de Mount Ngauruhoe van 2287 meter hoog. We gaan een klein stukje naar beneden om vervolgens weer te stijgen naar 1925 meter. Wat een waanzinnig mooi uitzicht hebben we hier. Super! Hier had ik ook mooie dia's kunnen maken, en daarom was het niet zo slim om maar 1 camera mee te nemen.

We kijken precies op de Rode krater die geweldig mooie kleuren heeft en aan de andere kant zie je de Emerald Lakes met prachtig smaragd kleurig water. Ongelooflijk mooi. Hier doe je het toch allemaal voor. Wat kan de natuur toch mooi zijn. We gaan afdalen en niet zo'n beetje ook, het gaat heel stijl naar beneden en als we om kijken zien we over wat voor grote puist we geklommen zijn. Magnifiek! We lopen nu een stukje vlak en gaan dan naar de volgende berg waar we de inwendige mens nog maar eens versterken.

We gaan weer dalen en helaas komen de eerste donkere wolken opzetten en als we bijna bij de Ketetahi Hut zijn, begint het te onweren maar niet om je ongerust om te maken. Bij de hut liggen de meeste wandelaars onderuit gezakt. We blijven een half uurtje en als we willen vertrekken komen de eerste regendruppels. Maar omdat er heel slecht weer voorspelt was, valt het allemaal nog wel mee. Het laatste deel van de tocht lopen we dwars door een dicht begroeit bos. Om 15.00 zijn we bij het eindpunt en hebben dan 6½ uur gelopen, niet slecht. Hier moeten we wachten op de bus, maar die komt pas om 16.30. Gelukkig staat er een wagen die koffie en frisdrank verkoopt en voor we er erg in hebben komt de oude rammelbus er weer aan. We zijn nog maar net onderweg of het begint te gieten, de regen valt met bakken uit de hemel en de bus is ook zo lek als een mandje. Dat brengen we er weer eens goed vanaf. Als we terug komen bij het B.P. hostel ziet er alles wit van de hagel. De weersvoorspellingen klopte dus toch, er ligt echt een pak hagel van zo'n 10 cm. dik. Na een warme douche zijn we weer helemaal fit, de regen klettert nog tegen de ramen.

En wij gaan dadelijk een hapje eten bij de buurman.

Dag 13 - 13-01-2002

Nat.Park Village-Otumaire 104 km.

We zijn vroeg op en de spierpijn valt mee. Het weer ziet er niet al te best uit, het zit potdicht. Daar zal nog wel wat uit komen vallen vandaag. We laten Nat. Park Village achter ons en fietsen door een mooi natuurgebied naar Raetihi. Het is nog lekker rustig. In Raetihi stoppen we voor koffie en om wat te eten want als we zo meteen voor de Whanganui River Road kiezen is er niets meer verkrijgbaar. We laten ons een lekkere warme pastei voorzetten.

Volgens de mevrouw van het café waren gisteren alle wegen afgesloten vanwege het slechte weer, maar nu zouden ze weer open zijn. Als we vertellen dat we via de River road naar Whanganui willen rijden, kijkt ze wat bedenkelijk. Met nog wat sandwiches en ander voer vertrekken we weer en kiezen toch voor de River road en zien wel waar het schip strand. Het 1e gedeelte doet me denken aan Schotland, niet dat ik er ooit geweest ben, maar van foto's. Leuke heuveltjes met veel schapen. Het wordt weer tijd voor de regenpakken, past ook wel bij Schotland geloof ik. We fietsen door 'n prachtige omgeving en dat doet de regen een beetje vergeten. Het asfalt maakt plaats voor gravel en we gaan klimmen. Leuke combinatie! Een auto stopt en waarschuwt ons voor erge modderwegen nabij Pipiriki, nog een leukere combinatie, klimmen, gravel en modderpoelen. Maar we kunnen nu niet meer terug, dus gaan met die banaan. In Pipiriki wordt 't weer droog. We draaien nu de echte River road op en even later hebben we de modderpoelen. De eerste fiets ik zo doorheen, de 2e lijkt me nogal diep en ik denk slim te zijn door over een smal randje te lopen, maar mijn fiets loopt vast in de modder. Frans scheurt er wel doorheen. Krijg je al een beetje India gevoel vraagt hij. En even later komt hij mijn fiets uit de modder trekken, die zit werkelijk tot zijn as in de mud en ik ben weer gered. Volgens mij heeft het hier gisteren flink gespoekt als je de afgebroken takken en weggespoelde keien overal ziet liggen. Het begint weer te regenen en nou heb je regen en regen maar dit is een complete vloedgolf. Een beetje minder mag ook wel. Als we zo'n 14 km over de gravel gefietst hebben vraagt Frans: nu hebben we het bijna gehad zeker? Hoezo, wat hebben we gehad? Nou die gravel?

Nou echt niet, dat gaat over 40 km. dan heb je het toch een beetje verkeerd verstaan, maar jij vindt gravel toch zo leuk? Ja bijdehandje maar niet als je je banden niet vertrouwt, want nu lek rijden in dit mud paradise, ik moet er niet aan denken. De stortbui gaat over in een normale regenbui en we klimmen en dalen gewoon door als of er niets aan de hand is. En het is hoe dan ook (weer of geen weer) een schitterende route langs de Whanganui rivier met heel veel palmvarens en over bruggen. Één van die bruggen draagt de naam: Bridge to Nowhere, nou die naam is nog niet zo slecht gekozen. Ondanks het bar slechte weer hebben we er zeker geen spijt van dat we deze route gekozen hebben. Er scheurt ons een luid toeterende auto voorbij met jongelui erin en één ervan steekt zijn middelvinger omhoog. Dat gaat natuurlijk helemaal nergens over! Tegen het eind van de middag wordt het droog en komen er warempel ook nog zonnestrallen doorheen. Whanganui halen we niet vandaag. We houden het na 104 km baggeren in Otumaire op de campingplaats voor gezien. Het is een zogenaamde D.O.C. camping met alleen een toilet en een waterkraan en geen douches. Eigenlijk een beetje wild kamperen maar dan legaal. We worden verwelkomd door een stel Franse fietsers die volgens mij blij zijn dat ze niet de enige campinggasten zijn op deze afgelegen plaats. Snel zetten we de tent op, koken wat water en wassen ons hier mee. We maken snel iets te eten klaar.

Goed dat we genoeg proviand bij ons hebben. Om half 9 liggen we al in onze slaapzakken, wat moeten we anders er is hier verder helemaal niets, zelfs geen verlichting. We voelen ons echt één met de natuur, buiten horen we allemaal mooie geluiden en we zouden eigenlijk wel willen weten van welke dieren ze allemaal zijn.

Dag 14 - 14-01-2002

River Road-Palmerston North 122 km.

We worden gewekt door de bewoners van het bos. De eerste zonnestralen laten zich al zien, dus snel eruit, ontbijten en om 8 uur rijden we weg. Ook de andere fietsers staan klaar voor vertrek. Het lijkt erop dat het een mooie dag wordt en de route is meer dan prachtig. Als we aankomen op de SH4 vinden we dat eigenlijk alle twee jammer, de River road is hard werken maar de inspanning is 't meer dan de moeite waard. We komen weer in de bewoonde wereld en om 11.00 uur komen we aan in Whanganui en hebben er dan de eerste 45 km. opzitten.

We gaan bij het visitors center langs om de trein van Palmerston North naar Wellington te reserveren. Dit lukt en we kunnen morgen vroeg om 5.30 mee, dus dat wordt een vroegertje.

We vragen nog wat info over accommodatie langs de route en gaan verder. Ik moet geld pinnen en het wordt tijd om de inwendige mens te versterken. Het is bijna half 1 als we vertrekken voor de volgende etappe naar Palmerston North, zo'n 77 km. verder.

We komen terecht op de SH 3 die aan het begin behoorlijk druk is maar later zwakt het verkeer af. Ik heb een beetje pijn in mijn benen en volgens Frans kan dit nog komen van het lopen van de Tongariro tracking. Spierpijn is meestal de 2e dag erger dan de day after en gisteren was het ook niet echt een makkelijke rit. We stoppen in Tanarchi om iets te eten en te drinken. Ik heb ongelooflijk veel dorst vandaag en drink me te pletter. Frans zegt dat ik vanavond maar eens een O.R.S. moet nemen om het zout weer eens aan te vullen. We gaan verder richting Bulls en ik zit niet lekker op mijn fiets, zadelpijn misschien? Toch nog maar eens insmeren met Toco-Tholin skin protector en dat voelt direct beter aan. In Bulls ben ik hartstikke moe, we hebben er dan ook al bijna 100 km. op zitten. Na de laatste keer de tank volgegooid te hebben, stappen we op de pedalen voor de laatste etappe. Om 18.30 komen we aan in Palmerston North. Het visitors center is al gesloten maar er licht een gouden gids en ik zoek een adres van een B.P. hostel en zodoende komen we uit bij Peppertree YHA /B.P. We worden heel hartelijk ontvangen door de mevrouw des huizes en krijgen een extra grote kamer met wel 5 bedden waar we ook de fietsen nog in kunnen en mogen parkeren.

Helemaal tof! De douche is een verademing!

We gaan eten in de stad in eetcafé The Loading Hog. waar het echt gezellig is. Er hangen zelfs Vliegende Fietsen aan het plafond, dat is pas leuk.

We eten er een overheerlijke champignonsoep en risotto. We zouden nog wel langer willen blijven, maar de oogjes worden zwaar. Als we terug lopen gaan we nog bij een hotel binnen voor info en duiken dan ons bed in want morgen loopt om 4 uur de wekker al af.

Dag 15 - 15-01-2002

Palmerston North-Wellington-Picton - A day by train and boat

Om 4 uur worden we wakker gerinkeld. We pakken snel de spullen en om 4.45 am zitten we op de fiets richting station, zonder licht en ik heb mijn helm niet op. Frans zegt dat ik eigenwijs ben en als ik aangehouden word, ik het zelf maar moet oplossen. Zijn woorden zijn nog niet koud of wie rijdt er ons voorbij? De politie natuurlijk, maar we worden niet aangehouden. Poeh, wat een geluk!

We moeten ons om 5 uur melden op het station, maar er is niemand te zien. Even later komt er een perronchef en verteld ons dat we labels aan onze fietsen moeten hangen en dat de trein om ongeveer 5.25am zal komen. Het is nog stil op het perron, alleen een jongen van waarschijnlijk Japanse afkomst hangt wat rond. Even later komt hij aan ons op komische manier vragen, dooo youu nooow wheeer the traaiiin coomes? Als hij weg is, moeten we er hartelijk om lachen, volgens ons is hij een beetje in de war. Om 5.25 am komt inderdaad de trein, we worden keurig geholpen met het inladen van de fietsen. Daar kan de N.S. nog wat van leren, van de prijs trouwens ook 50 NZ\$ voor twee personen + fietsen. We zitten in een coupé waar het lekker rustig is en nog donker en al snel vallen we in slaap.

Om half 8 arriveren we in Wellington. Niet in een "windy" Wellington zoals deze stad ook weleens genoemd wordt, maar in een "rainy" Wellington, echt gezellig! De regen komt echt met bakken uit de hemel vallen. We hebben de hele dag voor ons maar dit weertje nodig nou niet echt uit voor een stadswandeling. Ik ga eerst op zoek naar een plattegrond. We wachten even tot het wat droger wordt maar als daar weinig kans toe is gaan we er doorheen, richting centrum op zoek naar koffie en iets te eten want ontbijten is er vanmorgen niet van gekomen. We belanden bij Starbucks en gaan er echt eens op ons gemak voor zitten, precies voor het raam, dan kun je goed mensen kijken. Je kunt goed merken dat Wellington de "capital" is, druk verkeer en de mensen haastig, druk druk druk. Even snel 'n koffie in een beker met deksel, een broodje en vlug weer verder, terwijl wij nog steeds relaxt de krant zitten te lezen met een bakkie koffie.

Volgens ons heeft ieder kantoor haar eigen paraplu met naam en logo en dat is met dit weer wel een goede vorm van reclame. We besluiten om eerst naar het visitors center te gaan om de oversteek naar zuid te regelen en daarna naar het Te Papa museum waar het verleden, heden en toekomst van Nieuw Zeeland elkaar ontmoeten.

Het museum is een heel mooi groot gebouw. We parkeren onze Koga's in een hoekje direct naast de ingang en daar krijgen we bij het binnengaan commentaar op want achter het gebouw is een fietsen stalling. Maar als ik een zielig gezicht trek en zeg dat we dit doen vanwege onze bagage en dat 't maar voor een uurtje is, gaat ze overstag. Ondanks dat wij niet echt museum gekken zijn, vinden we dit werkelijk prachtig. Alles over flora, fauna en

natuurverschijnselen zoals aardbevingen en het ontstaan van bv. onweer is er te zien. Bij ieder onderwerp wordt alles d.m.v. een druk op een knop uitgelegd door kinderen, eenvoudig en begrijpelijk. Je kunt hier wel een hele dag rondlopen maar wij hebben maar anderhalf uur, dat is jammer maar we moeten om 2 uur de boot op en eerst nog wat eten. Bij de ferryterminal ontmoeten we nog andere fietsers, een jongen uit Duitsland, een meisje uit the U.K. en een Kiwi en er wordt volop gebabbeld. De overtocht duurt 3 uur en we zitten 1½uur bij de Kiwi(John) uit Levie te kletsen.

Dan zoeken we een makkelijke stoel op want we vallen om van de slaap. We zijn in Picton voor we er erg in hebben en zoeken onderdak in The villa die gerund wordt door Rob. We hebben geluk want het is de laatste kamer. Het is een druk, maar gezellig adres en Rob doet alles voor je. Hij regelt voor ons een uitstapje naar Kaikoura voor de whalewatch. we eten in een eetcafé waar weer een gezellige sfeer hangt. Daarna lopen we langs de haven, het is een mooie zomeravond. We drinken nog wat op een terras en krijgen gezelschap van een Zwitser die ook op de fiets rondtrekt. We maken het niet te laat want het was vroeg dag en morgen moeten we er weer vroeg uit want dan gaan we walvissen kijken, ik ben reuze benieuwd.

Dag 16 - 16-01-2002

Whale watch Kaikoura

Om 8.30 worden we opgehaald bij backpacker The Villa om walvissen te gaan spotten in Kaikoura. Het is mooi weer dus de verwachting is groot. Maar hoe dichterbij Kaikoura komen des te mistiger het wordt. Als dat maar door gaat!?

Als we ons melden bij 't whale watch office zijn er al enkele afvaarten geannuleerd vanwege het slechte weer. Als we nog eens op info uitgaan verteld de medewerkster dat er iets mis is met de walvissen, mogelijk is er op gejaagd en zijn ze daardoor erg gestresst. Als dat zo is, zullen er nog meer afvaarten afgelast worden. Wij hebben voor 15.30 uur besproken dus we hebben de tijd. We komen op een wachtlijst om eventueel eerder mee te gaan en dat lukt en zo kunnen we al om 13.15 uur mee. Met de bus worden we naar de boot gebracht, een snelle catamaran ligt voor ons klaar, geen oude sloep maar een hypermoderne boot met allerlei apparatuur en deskundig personeel. In volle vaart gaan we de Pacific Ocean op, een jongeman legt het e.e.a. uit en verteld dat dit watertje toch nog zo'n 200 tot 600 meter diep is. De captain hoort via zijn radio dat er een Whale getraceerd is, de motoren stoppen en ze gaan met een soort microfoon luisteren of ze hem kunnen vinden. Yes bingo, even later zien we een enorme Spermwhale aan het wateroppervlak. Geweldig wat een joekel! Hij blaast lucht en water als een fontein de lucht in, net een geiser in Rotorua. Dan roept de bemanning dat we de camera's in de aanslag moeten houden, want hij gaat duiken en daar zijn we voor gekomen. Plotseling komt de enorme staart boven en maakt hij een sierlijke duik het water in. Geweldig! Klik klik klik, ik heb je Willy bedankt, geweldig! Dit schouwspel herhaald zich zo

nog twee keer en als toegift gaan we ook nog langs de zeehonden kolonie en dan terug naar land.

Om 19.40 uur komt de bus weer om terug te gaan naar Picton. Waar we om 22.00uur arriveren. Een lange maar schitterende dag is weer ten einde, maar het was het meer dan waard zeker weten. Save the Whale!

Dag 17 - 17-01-2002

Picton-Nelson 117 km.

We staan op tijd op want we willen 2 etappes op 1 dag doen, één van 35 km. en één van 77 km. Het is nog lekker rustig in de keuken van de villa dus we kunnen snel ontbijten.

Om 8.15 uur zitten we op de fiets en klimmen Picton uit. Eigenlijk hadden we hier ook nog wel langer willen blijven, maar we moeten verder, en misschien komen we er nog weleens terug, wie weet. De weg van Picton naar Havelock (the Queen Charlotte Drive) wordt beschouwd als één van de mooiste van Nieuw Zeeland en de reisgids zegt dat hij 360 bochten telt. De bochten heb ik niet geteld maar dat deze weg supermooi is, dat is zeker.

Schitterende vergezichten over de fjorden van Queen Charlotte Sound en Pelorus Sound. Het is lekker weer en het klimmen gaat goed. Het is een rustige weg dus wat willen we nog meer, dit is echt genieten. We worden aangemoedigd door een Nederlands stel waar we in Nat. Park even mee gesproken hebben. Grote klasse roepen ze, nou nou niet overdrijven hè. Het lijkt wel of de uitzichten steeds mooier worden en we stoppen dan ook regelmatig voor een foto en dia. Bij één van deze stops als Marian een ingewikkelde foto door haar wiel aan het maken is, raak ik aan de praat met een echtpaar uit de States en hij spreekt zijn bewondering uit over mijn Koga. Met een onvervalst Amerikaans accent wat niet op papier is uit te drukken zegt hij: "I like your design with your yellow bags" en zijn vrouw met een hoog piep stemmetje: "and look babe, three bottles". In Havelock aangekomen, wordt het tijd voor een bakkie. We vallen neer bij een bakkertje waar ze allerlei lekkers verkopen. Bakkers blijven bakkers en Frans kan het dan ook niet laten om even bij de oven te gaan kijken. Havelock is bekend om zijn groene mosselen.

Tegen half 1 stappen we weer op de fiets om richting Nelson te gaan en dat wordt nog een lange weg want er zitten 2 flinke klimmen in. We worden vergezeld door de eerste donkere wolken. Iedere middag betreft de lucht weer, maar vandaag blijft het droog tot Rai Valley waar de eerste regendruppels ons toch komen plagen, dus tijd voor een bakkie long black. Als we weer opstappen is het weer droog en zo heeft onze regenkleding ook een rustdag. We fietsen door een prachtig natuurgebied en we krijgen een flinke klim voor onze wielen, lang en stijl 10% en zodoende gaan we maar langzaam omhoog, maar we komen op de top van de Whangoa Saddle Pass om vervolgens een flinke afdaling te maken over 7 km. naar Hira. Het is koud in zo'n afdaling want er staat een frisse wind en daarom is ons fluor

windjack geen overbodige luxe. Vanaf Hira is het helemaal vlak naar Nelson en we hebben er flink de vaart in met zo'n 27 km. per uur. Toch is het al 18.00 uur al we arriveren in Nelson. Als we bij 't Visitors Centre in onze Lonely Planet staan te kijken waar we zullen slapen komt er al een mevrouw haar hulp aanbieden. Ze wijst ons een paar accommodaties en we gaan op zoek, maar dat gene wat nog beschikbaar is, is nogal prijzig dus zoeken we even verder en komen uiteindelijk terecht in Tasman Backpackers, waar warempel 'n Nederlandse de receptie bemand(vrouw). We worden hartelijk ontvangen en gelukkig heeft ze ook nog een kamer vrij voor de komende drie nachten. Het is bijna 7 uur als we neer ploffen met onze bagage op onze kamer. We gaan snel douchen en dan de stad in om iets te eten want de meeste keukens gaan om 21.00 uur dicht. Het is aardig druk in de stad en we schuiven aan in een gezellig eetcafé waar we al snel een supergrote steak voorgeschoteld krijgen. En als we hier een beetje verbaasd naar zitten te kijken, zegt de serveerster, "that's a big one, isn't it? but when it is too much, we've doggy bags." Nieuw Zeelanders houden van grote porties, dus dat is goed voor fietsers en 't smaakt uitstekend. Ik wordt alleen erg slaperig tijdens het eten. Als we na het eten langs de buurman komen ziet het er erg gezellig uit met live muziek en een gezellige drukte. Dit lijkt ons een leuke kroeg, maar we wagen ons er niet meer aan en lopen terug naar ons hostel. Het was een lange maar toffe dag.

Dag 18 - 18-01-2002

Nelson

Dagje Nelson, dagje lekker aan rommelen en dat begint met uitslapen. Het is al half negen als we er eindelijk eens uitkomen, luilakken! Maar we beginnen met de was want we hebben een zootje kleren dat de tas uitstinkt. De wasmachine is vrij dus weg met die stink troep. Frans gaat de stad in om het ontbijt bij elkaar te scharrelen en ik bekijk even het verloop van de reis.

Na een half uur kan ik de was al ophangen. Die is er een stuk op gekomen. Frans komt alweer aanfietsen, dus tijd om te ontbijten. We nemen er de tijd voor. Rond 12.00 uur gaan we de stad in. Ik wil wat overtollig boekwerk terug naar huis sturen dus we lopen eerst langs het postkantoor. Ze zijn hier heel goed voorzien met allerlei dozen en enveloppen en ander verpakkingsmateriaal, dus dat is geen probleem. Hierna gaan we wat shoppen en de kathedraal bezichtigen. We drinken koffie bij een stalletje onder een palmboom en gaan verder met de verkenningstocht. Nelson is een bedrijvig en gezellig stadje. We lopen langs het visitors centre voor info over een uitstapje naar het Abel Tasman National Park en aangezien hier legio mogelijkheden voor zijn, gooien we dat even in de groep en dat doen we onder het genot van een glaasje bier in de kroeg. We nemen het er echt van vandaag. We zijn er toch snel uit wat we willen doen morgen en gaan terug naar het v.c. om dit te

bespreken. Hierna gaan we naar de supermarkt om boodschappen te doen want vanavond gaan we zelf kokkerellen, maar als je in een vreemde supermarkt bent en vanalles ziet van oh en ah dat is ook lekker, dan kost het even tijd en met volgeladen tassen zakken we om 17.00 uur af naar ons hostel. We staan te koken samen met een Japans meisje die wel van een praatje houdt en vraagt aan Frans op een zo vriendelijke toon zoals ze dat alleen in Azië kennen, (Frans is er meteen ondersteboven van) What are you cooking? En als Frans uitlegt wat hij aan het koken is (gewone Hollandse gebakken aardappeltjes) komt natuurlijk de wedervraag wat zij aan het koken is. Krijgt hij als antwoord, Japanse junkfood, Lachen!

Als we zitten te eten komt het meisje een stuk van haar junkfood brengen om te proeven, het is een soort pannenkoek met groenten, kruiden, mayonaise en ketchup. Heerlijk! Het wordt aardig druk in de keuken en na de vaat schuiven we met onze fles wijn een ruimte verder door. Frans gaat een praatje maken met de Nederlandse hostess om te nieuwsgierigen of het moeilijk is om je te vestigen in Nieuw Zeeland en ik moet nodig mijn dagboek bijwerken. Want er zijn hier en daar al wat gaten gevallen.

Dag 19 - 19-01-2002

Abel Tasman National park

Na de winkel en terrasjesdag van gisteren wordt het weer eens tijd om in beweging te komen. En zoals afgesproken worden we om 7.00 am opgehaald met de bus om naar het Abel Tasman Nat. Park te gaan, om daar een wandeltocht te gaan ondernemen van zo'n 3½ uur. Abel Tasman was overigens een Nederlander van Zeeuwse komaf, die eigenlijk Nieuw Zeeland ontdekte, maar die sufferd heeft verzuimd om de Nederlandse driekleur in de grond te spiesen. En zo was het James Cook die met de eer ging strijken en N.Z. tot een Engelse kolonie maakte en zodoende werd het dus geen Nederlandse kolonie. Of zou 't Zeeuwse zuinigheid geweest zijn?

We worden met de bus naar Kaiteriteri gebracht en op de weg daarnaar toe begint het te regenen en niet zo'n beetje ook. Het weer zag er zo mooi uit vanmorgen. De N. Zeelandse weermannen hadden dit overigens ook niet voorspeld.

Als we in Kaiteriteri aankomen moeten we wachten op de watertaxi, die ons naar het beginpunt van onze tocht zal brengen. En het gaat nog harder regenen. Als we met een klein bootje naar de watertaxi gebracht worden zijn we eigenlijk al kletsnat, maar ja niets aan te doen. Het wordt wel een mooie tocht lang de kust en er zitten verschillende mensen met verschillende bestemmingen op de boot, zoals zeekayakers en een wandelaar die een tocht van 6 uur gaat lopen. Met dit weer! Die jongen baalt als een stekker. Vluchtig zien we een paar dolfijnen en varen ook nog langs een zeehonden rots. Het personeel van de boot baalt ook van dit weer zeggen ze. Als we op onze droopplaats aankomen worden we weer met het

bootje naar de kant gebracht. Het is hier echt een sprookjes strand, met knalblauwe zee en goudgele stranden. En niemand mag hier wonen, hooguit 2 dagen kamperen en je rommel mee naar huis nemen. Als we gaan lopen houd het op met regenen en de lucht kleurt weer blauw, zouden we dan weer geluk hebben? Nog meer sprookjes. Het kan raar gaan in Nieuw Zeeland, want nu schijnt de zon weer volop. De wandeling is prachtig, niet te zwaar en dwars door een bos met schitterende varens van het formaat palmboom.

Prachtige uitzichten, watervallen, beekjes en een echte hangbrug. Prachtig! Als we bijna aan het einde van onze tocht zijn, vallen er toch weer druppels en die druppels wordt een regenbui. En als we uiteindelijk in een soort schuilhut nog 1 uur op de taxi moeten wachten, wordt die regenbui een enorme stortbui, maar wij staan droog. Ja, het kan zeker raar gaan in Nieuw Zeeland.

Onderweg zien we weer dolfijnen, meer en beter, schitterende dieren zijn dat.

We krijgen gratis koffie en thee van de kapitein, dat hebben we verdiend zeggen ze. Om 19.00 uur zijn we weer terug bij het backpacker hostel. Alweer een mooie dag om. De dagen gaan zo veel te snel voorbij.

Dag 20 - 20-01-2002

Nog een dag Nelson

Het is alweer zondag, de derde zondag inmiddels in Nieuw Zeeland. Vanmorgen tijdens het ontbijt bedachten we ons, als het over twee weken weer zondag is dat we dan weer thuis zijn. Daar moeten we nog maar even niet aan denken, de tijd vliegt hier om. En dat is ook de reden dat we het tijdnood scenario moeten aanspreken en een auto moeten huren om zo een aantal routes aan elkaar te koppelen in één dag en zo een tijdwinst van 3 dagen te maken. Duur! Ja dat wel, maar het moet. We zouden ook met de bus kunnen gaan maar dan kunnen we de route voor Vlieg&Fiets® niet controleren. Dus daar hebben wij, Clara en al die mensen die deze route willen gaan fietsen ook niets aan. Dus we moeten deze keuze maken en reserveren een auto bij Avis. De goedkoopste uit de rij aanbieders, nou goedkoop NZ\$ 254,-- is nog een flink bedrag voor 1 dag. We gaan de stad in voor een bakkie en gaan langs bij het visitors centre en de supermarkt. In de stad is een down hill en cross-country wedstrijd heeft Ushi verteld (het Japanse meisje) en om 2.30 pm is de start van de professionals. We besluiten om te gaan kijken, maar als we om 3.00 uur arriveren is het hele gebeuren al afgelopen en staan de coureurs hun fietsen al af te wassen in de rivier. Dat is wel even wat anders dan bij ons, daar zwermen rond iedere renner een aantal begeleiders. Dan gaan we maar naar het vlieger festival. Op een groot veld zijn grote mensen met vliegers aan het spelen, wel hele mooie zoals een beer en een draak. Tijdens een wedstrijd strijden 5 mannen met een vlieger om de eer. Het is de bedoeling dat jouw vlieger de andere vlieger uit de lucht

haalt en jij als laatste in de lucht overblijft. Het gaat er fanatiek aan toe en touwen worden gewoon door gesneden. 's Avonds gaan we uit eten bij een behoorlijk popi eetcafé (Victorian Rose) en eten er voor 12.95\$ pp. de special van de dag en drinken er een lekker glaasje streek bier en N.Z. witte wijn bij. Terug op de kamer pakken we de tassen weer in om naar de volgende bestemming te gaan. Marian ligt al op bed als ik nog een rondje door het Hostel doe. Ushi is ook nog wakker en verteld dat ze morgen ook vertrekt, want haar familie uit Tokio komt voor 7 dagen naar Nieuw Zeeland. Als ik vraag wanneer ze naar Nederland komt zegt ze, misschien volgend jaar. Mag ik dan in jouw huis wonen?

Ja hoor Ushi, je komt maar. Ze wil nog weten wat "how are you" in het Nederlands is en als ik dat zeg wil ze dat na zeggen. Dat is lachen natuurlijk want ze moet er allerlei gezichten bij trekken om het uit te spreken. Dan wil ze natuurlijk ook het antwoord leren uitspreken en "met mij gaat het goed", klinkt als, "met maj jaat et voet". Lachen! Dan nemen we afscheid en is het tijd om te gaan slapen. We wensen elkaar veel geluk en een veilige reis en misschien komen we elkaar toch nog eens tegen. You'll never know. En zo gaat iedere traveller weer zijns weegs.

Dag 21 - 21-01-2002

Nelson-Westport 90+65+100 km.

Vanaf 8.00uur kunnen we de auto afhalen op Nelson Airport, dus weer vroeg uit de veren. Het is werkdag vandaag, ontbijten, fiets bepakken en wegwezen. Dwars door de stad zijn we na 6km. bij het vliegveld. We melden ons bij de Avis balie en nemen na het tekenen van een aantal formulieren de sleutel in ontvangst van een 5 deurs hatch back zegt meneer Avis. O.K. en weg zijn we! Op de parking staat een keurig gepoetste Holden Balista (opel corsa) en dat is geen Toyota Corolla zoals beloofd. En daar moeten wij 2 fietsen, bagage en wij zelf in zien te krijgen, vraag ik me hardop af. Dat lukt nooit! roept Marian al hard. Houd moed, kalmte kan je redden, zeg ik stoer, maar eigenlijk zie ik het zelf ook niet zo zitten. Ik zal eens wat proberen, wielen eruit, geprobeerd, past niet, zadel eraf, hé zo past het een beetje nog wat duwen, zo die zit, dat is nummer 1. Nu die andere nog, wielen eruit zadel eraf bar-ends los, passen. YES ook die zit er in. Tassen en wielen erbij, nu de hoedenplank nog en warempel de achterklep kan ook nog dicht. Nu wij nog en zelfs dat lukt ook nog. Het autootje zit wel vol maar everything is possible, dus karren maar. Het is wel even wennen links rijden, rechts sturen en spiegelbeeld schakelen met je linkerhand, maar alles went. We rijden de route die we anders gefietst zouden hebben en het is vrij rustig en N. Zeeland wordt steeds mooier. Na St. Arnaud (90km.) rijden we naar Murchison (65km.) en daarna naar Westport (100km.) Eigenlijk was dit een te gekke route om te fietsen en wij rijden hier in zo'n koekblik op wielen. Enerzijds voel ik me een watje, anderzijds zullen we toch op tijd in Christchurch moeten zijn, anders kunnen we niet naar huis. Nou vinden wij dat niet zo erg geloof ik maar

onze baas zal daar waarschijnlijk anders over denken. Ik was hier graag een paar maanden gebleven, het is een heerlijk land en dan hadden we ook eens een keer helemaal niets hoeven doen. Nu vallen we van het één in het ander, hoewel dat is ook niet helemaal waar, Nelson was super relaxed, ik heb het er reuze naar mijn zin gehad. St.Arnaud vond ik een idyllisch plaatsje aan een meer. Er was weinig in het dorp, als je het al een dorp mag noemen, maar het zijn juist deze plekjes waar ik voor val.

Wat een waanzinnig mooie natuur. We hebben goede info gekregen bij het visitors centre over accommodaties en we hebben nog even contact gelegd bij de Alpine Lodge, wat een zeer aan te bevelen accommodatie is. Van hieruit volgden we een mooie route naar Murchison waar het tijd werd voor een lunch en ook weer de nodige info opgevraagd. De weg gaat verder langs de Buller rivier naar Westport. We zijn nog even gestopt bij de langste swingbridge(110 meter) van N. Zeeland, waar je voor \$ 5. - naar de overkant mocht, dus dat moesten we even uitproberen. Het was lekker wiebelen maar ik ben niet meer zo bang als ik ooit geweest ben. Het is wel spannend en supermooi. Na een paar fotootjes legden we de laatste kilometers af richting Westport. Bij de enige accommodatie onderweg in Berlin hebben we nog wat info opgevraagd en gaan verder naar de beroemde Buller gorge. Je kunt hier echt maar met 1 auto tegelijk door, zo smal is het.

Om 16.00uur zijn we in Westport en logeren in het Holliday Park in een knus chalet. Frans heeft de fietsen weer snel gemonteerd, we brengen de auto weg en doen inkopen want vanavond kokkerellen we zelf.

Dag 22 - 22-01-2002

Westport-Greymouth 105 km.

Vandaag stappen we de fiets weer op, het zal weer eens tijd worden na al dat geluier. We rijden om 8.00 uur al weg. Het ziet er naar uit dat het een mooie dag gaat worden, dus dat is boffen. Ook de barometer van Frans Krol schiet omhoog. Na een kilometertje of 6 draaien we de westcoast op en worden we meteen geconfronteerd met een stevig windje. De zee is nog niet te zien, maar dat zal nog wel komen. We worden vergezeld door een aardig muziek ensemble, nl. zowel links als rechts doen de krekels hun best om te laten horen wie er 't hardst kan zingen. De weg heuvelt een beetje, maar na Charleston komen de echte heuvels. Gedurende 10 kilometer hebben we 4 stevige klimmen, maar wel door een hele mooie omgeving. Daarna wordt het weer licht heuvelig tot net voor Punakaki, hier krijgen we nog een flinke klim voor de wielen, maar rustig aan en je komt vanzelf boven. Er passeren ons twee bussen die een stukje verder stilstaan bij een uitzichtpunt. Ook wij stoppen om foto's te maken van het water dat stuk slaat op de rotsen. Een meisje uit de bus vraagt of ze een foto mag maken van mij en de fietsen. Ze vindt het "amazing". Nou 't was een stevig klimmetje

maar zo erg was het nou ook weer niet, maar zij vindt het geweldig. We ploeteren verder naar boven en komen uit in Punakaki, beroemd vanwege zijn pancake rotsen. We gaan eerst iets eten want van dat klimmen krijg je behoorlijk honger. We nemen een pancake rock gevuld met fruit en slagroom, en die is overheerlijk. We babbelen nog wat met een Nederlands stel dat hier voor 3 maanden rondfietst (oh het is echt behelpen met onze 5 weken) We gaan info vragen bij het visitors centre en gaan dan de pancake rotsen bekijken. Deze rotsen danken hun naam aan het feit dat ze lijken op elkaar gestapelde pannenkoeken. Ze zijn echt heel boeiend. En ik vindt het geweldig als dat water met brute kracht tegen de rotsmassieven te pletter slaat. Het is al half 3 als we weer op de fiets stappen, maar we hoeven nog maar 40 km. De wind zorgt er echter voor dat we hier lang plezier van hebben en we hebben wederom 4 flinke klimmen van 5-8% te gaan, die stijgings percentages is niet zo erg maar de hellingen zijn hier wel heel lang. Zo wordt het toch nog een pittig dagje. Om 17.45 arriveren we uiteindelijk in Greymouth bij het visitors centre.

Hier boeken we eerst onze helikoptervlucht voor over 3 dagen als we in Fox Glacier zijn. We vinden een kamer in een jeugd herberg. De fietsen kunnen in de garage. We zijn alletwee moe. Frans moet nog even de ketting schoonmaken en smeren en ik ga alvast douchen. We gaan naar de pizzeria met de bedoeling er een lekkere pasta te eten. Maar die hebben ze amper dus wordt het een pizza. Als we betalen blijken hier 2 Hollanders te werken en wel uit Eindhoven en Kaatsheuvel. Dat is toevallig. We maken een praatje en gaan er dan toch vandoor. Het was een lange maar mooie dag.

Dag 23 - 23-01-2002

Greymouth-Hari-Hari 116 km.

Vandaag zal het ook een lange dag worden. Het is ongeveer 116 km. dus we hebben weer heel wat km.tjes weg te trappen maar als het goed is, zal het hoofdzakelijk vlak zijn, ik ben benieuwd. We rijden eerst langs de bakker voor wat proviand en Frans wil even langs de fietswinkel voor nieuwe kettingolie. Ondertussen ga ik even pinnen want na Hokitika kun je voorlopig geen geld meer wisselen tot aan Wanaka en aangezien dat nog 6 dagen duurt moeten we een voorraadje dollars inslaan. Het is zodoende al 9 uur voordat we Greymouth uitfietsen. We rijden over een vlakke kustweg, niet zo'n druk verkeer tot aan Hokitika op 40 km. Tijd om even bij te tanken en boodschappen te doen. Als we op een bankje zitten te eten, vragen 'n paar mannen waar we naar toe gaan. Hari-Hari zeggen we. "Nice place, and you'll come trough a beautiful forrest". Klinkt goed, dus verder maar. Het blijkt dat het centrum van Hokitika nog moet komen. Frans wil koffie en we moeten even controleren of hier wel echt een bank is. En ja die is er en je kunt er bij één nog pinnen ook. Als we langs de bakker komen met allerlei lekkernijen in de vitrine en je kunt er ook nog koffie drinken dan is de keuze snel gemaakt. Frans komt op het idee om de tent en matjes post restante te

versturen naar Queenstown, want we slapen toch meestal in backpackers hostels. Van de ene kant hadden we de tent niet mee moeten nemen, van de andere kant waren we dan toch één keer goed de pineut geweest (river road) Daarnaast kun je gerust de avond tevoren een hostel bespreken anders kun ook wel eens mis grijpen. We voegen daad bij het woord en het lukt om de spullen op te sturen, die blijven dan een maand in Queenstown en het lukt me ook nog om een accommodatie te bespreken in Hari-Hari. Het is half 2 als we weer vertrekken en we moeten zeker nog 70 km. Het schiet niet erg op want we hebben wind tegen. We gaan inmiddels de bossen in en net voor Ross begint het te heuvelen. Het zijn inderdaad prachtige bossen en je hoort hele mooie geluiden. Na 30 km. zijn we in Ross, we willen beide nog wat eten en als we zien dat ze hier soep hebben vallen we daar voor. Ross is een oud goudzoekers plaatsje maar aan de huisjes te zien hebben ze nooit echt geluk gehad.

We rollen up and down zoals ze dat hier noemen richting Hari-Hari, nog steeds dwars door de bossen met een bladerendek zo dicht dat de GPS die Frans op zijn fiets heeft nauwelijks nog signaal krijgt. We passeren een paar hele mooie meren. Als we de bossen uitkomen hangen er links een paar hele dikke donkere wolken en rechts is de hemel strak blauw, niet te veel naar links kijken dus. We houden het droog en arriveren in Hari-Hari om half 7 en we zijn lichtelijk moe. Er zitten nog meer fietsers in dit motel, een Zwitsers stel en een Spaanse dus even ervaringen uitwisselen. Het is erg gezellig maar helaas moeten we opschieten want het enige winkeltje in "town" gaat om 7 uur dicht en we moeten nog brood hebben. We hebben een eigen douche en toilet in de kamer dus dat is een luxe. We hebben tevens de nodige huisdieren die me behoorlijk achterna zitten om me te kunnen prikken. Het stikt van de muggen. We eten vanavond bij het motel aan de overkant, ze zetten een goede maaltijd voor en zoals altijd maken we het niet laat, want ook deze avond vallen de ogen weer vroeg dicht.

Dag 24 - 24-01-2002

Hari-Hari-Fox Glacier 91 km.

Vannacht werd ik wakker van het gezoem om mijn hoofd. Ik had het laken al over mijn hoofd getrokken, maar zo kreeg ik het veel te warm, dus hoofd er onderuit en tjakka, daar ging er direct één in de aanval. Ik heb eerst het raam dicht getrokken, het licht aan, en toen op muggenjacht. Er zaten er wel 10 tegen het plafond. Door mijn gemep werd Frans natuurlijk ook wakker en komt met het slaperig advies, doe dan Deet op. Dat heb ik toen gedaan en nadat ik dacht dat de meeste weg waren, wilde ik weer gaan slapen, maar die krenge weten precies de plekjes te vinden waar geen Deet zit. Licht aan, nog meer meppen, nog meer Deet en slapen. Eindelijk kan ik verder van mijn nachtrust genieten. Om 6 uur rinkelt de wekker, we willen vroeg weg, want op het eind van deze dag komen er een paar lastige klimmen. Om 7.45 uur zitten we al op de fiets en na 8 km krijgen we Mount Hercules, maar deze klim valt

mee, het is maar 3 km en dan dalen we weer af. Op 33 km zitten we in Whataroa en voorlopig is dit de laatste kans om koffie te drinken, dus die laten we ons niet ontglippen. De weg naar Franz Jozef valt reuze mee, de weg is licht heuvelig en we zijn dan ook al om 1 uur daar. Franz Jozef is een bedrijvig plaatsje met allerlei activiteiten en winkeltjes. Wij eten er wat en vergaren er wat info, kijken wat rond en dan is het weer tijd om op de fiets te stappen. Het is nog maar 25 km naar Fox Glacier maar hier zitten 3 pittige klimmen in. Eerst dalen we een stuk, dan een paar kilometer vlak en dan begint het feest. Het eerste gedeelte is 5 tot 8% maar dan zijn er uitschieters naar 10%. Het is de kunst om zo relaxed mogelijk te fietsen en dit lukt aardig, het gaat niet snel maar zo kun je het wel lang volhouden. Het hoeft niet snel te gaan, zegt Frans altijd, je hebt tenslotte vakantie en dat is ook zo. De eerste klim is 3km, de tweede 2km en als we de 3e zien liggen, jeetje! Hebben we nog meer in de aanbieding? Het begin is superstijl, we rijden toch door en het is inderdaad 10 tot 12%. Langzaam komen we hier ook weer overheen. En als we om 16.15 uur in Fox Glacier aankomen is dat nog lekker op tijd en kunnen we nog geruime tijd van de middag genieten. Heerlijk! Wat wil je nog meer? Uitzicht op Mt.Cook, zonnetje, een lekker glaasje erbij en een heerlijke fietsdag gehad.

Dag 25 - 25-01-2002

Fox Glacier

Gaat het er vandaag dan eindelijk van komen? Ik kijk hier al zo lang naar uit. Het weer ziet er goed uit en als we om 8.00 uur bij de Alpine Guide aankomen horen we dat het echt door gaat. We gaan met de helikopter mee! Helemaal te gek!

Het is bij dit soort excursies zo geregeld dat je pas betaald als je zeker weet dat het door gaat. Want vanwege weersomstandigheden kan het natuurlijk altijd afgelast worden en zodoende ben je niet je geld kwijt. We worden om 8.15 uur weggebracht naar de heli-plaats en onderweg worden de safety instructions uitgelegd. Ik vind het reuze spannend. Om 8.30 uur stijgen we op. We zijn met zessen, Frans zit naast het raam en ik ernaast en allebei hebben we de camera paraat. Voor ons gevoel gaat het heel langzaam omhoog. We vliegen eerst naar Mount Cook en als we de wolken door zijn hebben we een adembenemend uitzicht, niet normaal. Dit is echt super! We vliegen helemaal naar Mt. Cook toe, dan draait hij iets en vliegen ertussendoor. Geweldig! Overall om je heen zie je ijsvlaktes, het is spectaculair. Dan draait hij af en gaan we richting Fox gletsjer en landen we op de ijsvlakte en kunnen we mooie foto's maken. Je voelt je heel klein op zo'n grote vlakte. We blijven zo'n 10 min. en dan moeten we instappen. Ik bof want ik mag voorin omdat ik op het eerste stuk achter tussenin zat. We gaan omhoog en vanaf deze stoel heb je helemaal de waanzinnigste uitzichten, want je kunt hier ook door de glazen koepel van de cockpit recht naar beneden kijken. Hij vliegt helemaal over de gletsjer, draait er doorheen en blijft er nog even stil boven

hangen en dan gaan we helaas terug. Ik heb er van de eerste tot de laatste minuut van genoten. Dit was het geld echt wel waard. We hadden nog een foto laten maken door de piloot en daar staan we dan in de sneeuw. Lachen! We worden terug gebracht naar de Alpine Guide Office en drinken er nog een bakkie. Ik zit er nog helemaal vol van (van de vlucht natuurlijk) We lopen terug naar Ivory Towers en besluiten de fiets te pakken en naar Lake Matheson te gaan voor een wandeling. Het is maar 5½ km hier vandaan en het schijnt er heel mooi te zijn.

Het is er lekker rustig en het is inderdaad een mooie wandeling met mooie uitzichten, alleen Mt. Cook laat zich niet zien vanachter de wolken. Jammer, want dan had je een mooie weerspiegeling in het meer gehad, maar ja je kunt niet alles hebben. We ontmoeten hier een Nederlands gezin die we ook ontmoet hadden op de heenreis, van Nederland naar Nw. Zeeland, dat is ook toevallig. Ook zij zijn heel enthousiast over het land en we wisselen heel wat ervaringen uit. We picknicken onderweg en lopen dan terug. Als we in Fox Glacier zijn, doen we eerst boodschappen voor morgen en verder luiëren we de rest van de dag, de beentjes hebben wel een middag rust verdiend.

Dag 26 - 26-01-2002

Fox-Haast 127 km.

Het zal een lange dag worden vandaag om helemaal naar Haast te fietsen, maar er is geen andere mogelijkheid, dus we gaan er voor. We worden om 8 uur uit- geleide gedaan door 4 Nederlandse jongens die we hier eerder gesproken hebben. Zij gaan met de auto naar Queenstown en met de opmerking dat wij hen misschien nog wel inhalen, gaan wij er alvast vandoor. Het heeft al geregend maar de eerste zonnestralen komen ook al door. En als we Fox uitfietsen zien we Mount Cook helemaal bloot liggen, zonder wolken. Ik heb een beetje een gevoel van een gemiste kans om Mt. Cook als een weerspiegeling in Lake Matheson te fotograferen, maar als je nog 120 km. te fietsen hebt maak je geen extra ommetje van 12 km. dus maken we vanaf hier een foto. We dalen Fox uit en vervolgens is het helemaal vlak, bijna geen wind en we hebben er flink vaart in zitten. Tegen twaalfen zijn we in Lake Paringa waar welgeteld 1 motel is plus een restaurantje. Hier zou je eventueel kunnen overnachten als je 127 km te ver vindt en bij dat meer is het best aangenaam toeven denk ik. Wij doen dit niet en na het vragen van wat info zijn we er weer vandoor. De weg is af en toe wat heuvelig en op 97 km. gaan we weer echt klimmen. We moeten 3 bultjes over en bij de eerste is Knights Point, een mooi uitzichtpunt. We pauzeren en even later stoppen er ook twee touringcars, waar de mensen puffend uitkomen en te moe zijn om maar één stap te verzetten, zo wordt er gesloft. Wij zien er na 98 km. fitter uit.

We klimmen en dalen over zo'n 8 km en vervolgens fietsen we in één ruk door naar Haast 27

km. verder. Om 16.15 uur zijn we er, weer 127 km. verder. Het is een klein plaatsje met meer accommodaties dan gewone huizen. Wij overnachten in Wildernis Backpackers, een keurige accommodatie. We eten bij Smitty's een klein eenvoudig restaurantje waar de tv nogal nadrukkelijk aanwezig is. Er is dan ook cricket op tv en wel een wedstrijd tussen Nw. Zeeland en Australië en dat is ongeveer hetzelfde als een voetbalwedstrijd Nederland-Duitsland.

Ook Smitty zelf is ook nadrukkelijk aanwezig met een gulle lach en zo te zien is hij zelf de beste klant want zijn buik en rode neus zijn van een behoorlijk formaat. We krijgen een lekkere maaltijd voorgeschoteld en het is er gezellig, er hangt een ongedwongen sfeertje en daar houden wij wel van. Als je wat te drinken haalt zou de kastelein het bier zowat naast het glas laten lopen om maar niets van de wedstrijd te hoeven missen. Dat is wel lachen. Het is een leuke avond.

Dag 27 - 27-01-2002

Haast-Makarora 82 km.

We gaan de Haast Pass over vandaag! En als we de boeken mogen geloven is dit een stevige puist, ondanks dat dit de laagste pas is van Nieuw-Zeeland. We vertrekken daarom weer vroeg, we hebben dan lekker de tijd en het is ook heerlijk fietsen in de ochtendnevel en de vogels trakteren je op de mooiste concerten. De tocht loopt ook vandaag weer door een prachtig gebied, dwars door Mt. Aspering Nat. Park. Het heuvelt al lekker maar op 50 km zal het echte klimmen pas beginnen, we hebben dus nog even tijd om ons voor te bereiden. We rijden langs hele mooie watervallen. Een Duits fietterspaartje passeert ons, zij hebben op hetzelfde adres gelogeed als wij. Op 40 km moeten we eerst wat eten want de tank begint al leeg te raken en met een lege tank hoef ik al niet aan deze klim te beginnen. Na een kilometer of 10 gooien we er nog een Cookie time, een banaan en een Mars bij en dan laat de Haast Pass maar komen, zeggen we stoer. Bij de brug bij Haast Gate staat een man naast zijn auto die zijn hoofd schudt alsof hij wil zeggen, waar begin je aan. Dat vragen wij ons even later ook af en 't stoere gevoel is snel over. Dit is echt steil, wie noemt dit nou Haast Pass? Als je je hier naar boven kunt haasten ben je niet van deze wereld. Wij meten 12% met uitschieters tot 15%. Poeh Poeh, dat is wel even werken. We vragen ons af of dat de hele weg zo gaat. Maar dat kan nooit want het hele traject is maar 10 km en dan zou je met 15% in de hemel uitkomen. We krijgen gelijk, het is alleen de eerste 3km en dan vlakt het af naar 5% tot zelfs vlak. De inspanningen zijn echt meer dan de moeite waard, het is fantastisch mooi. Na nog een paar klimmen van paar %tjes komen we op de top van de Haast Pass op 564 meter, helemaal niet hoog dus. Maar de hoogste bergen hoeven per definitie ook niet de steilste te zijn. We hadden het Duitse stel van vanmorgen nog ingehaald,

dus roept Frans, Yeeh gewonnen van de Duitsers! Lekker belangrijk! Een Nieuw Zeelandse fietster maakt van ons een foto en het blijkt dat haar ouders Nederlands zijn en dat zij nog in Nederland geboren is. We kletsen wat, eten en drinken wat en gaan dan aan de afdaling beginnen. Na 82 km zijn we in Makarora, 'n nederzetting met 60 inwoners, 1 B&B en 1 motel. Wij hadden een cabin gereserveerd en dat blijkt een leuk chaletje te zijn. We genieten lekker van een rustige middag want het is pas 14.30uur.

Vanavond kokkerellen we zelf want er is hier niet echt een restaurant. Verder lijkt het wel een fietsers paradijs, de één na de andere fietser komt binnen.

Dag 28 - 28-01-2002

Makarora-Wanaka 66 km.

Vandaag fietsen we weer naar een meer bewoonde wereld. Toch vinden we deze kleine nederzettingen wel iets hebben, ze zijn knus en je zit midden in de natuur.

Het is koud vanmorgen, de lange fietsbroek is dan voor mij ook geen overbodige luxe. We rijden eerst langs het meer van Wanaka, vervolgens gaan we de Neck over, een bultje van 405 hoogtemeters. De Neck is een smalle landstrook die Lake Wanaka en Lake Hawea scheidt. Als we de Neck over zijn, zien we Lake Hawea al liggen als een sprookje met prachtig blauw water in schitterend zonlicht, omgeven door groene heuvels. Dan heb je toch niets meer te wensen? We stoppen voor een fotootje. Daarnaast moeten we ook nogal eens een plasstop houden, want wat dat hier is weet ik ook niet, maar we moeten hier 's morgens wel 4 à 5 keer achter elkaar plassen. Er zitten een paar gemene klimmetjes in van zo'n 10- 12% en zo komen we uiteindelijk op het hoogste uitzichtpunt van Lake Hawea waar een picknick area is. Mooi punt om te stoppen en een hapje te eten. We dalen af en vanaf hier golven we richting Wanaka waar we rond 13.00 uur aankomen. Dat is wel lekker, want dan kunnen we weer van een luie middag genieten. Dat is ook een voordeel van vroeg vertrekken, buiten dat de natuur 's morgens op z'n mooist is, ben je ook weer lekker op tijd op plaats van bestemming. We slapen in Matherhorn Backpackers waar we een kamer hebben met een stapelbed. We gaan snel douchen en dan gaan we lekker lunchen. Wanaka is een levendig stadje aan het meer met veel toeristen en veel buitensport mogelijkheden. Je kunt er zelfs heli-biken, je wordt met je fiets met een helikopter naar boven gebracht en dan down hill naar beneden, je moet het maar verzinnen. Na de lunch gaan we boodschappen doen en vragen nog wat info bij het Visitor Centre. We wandelen langs het meer, pikken nog een terrasje en hebben zo een heerlijk relaxte middag. Vanavond eten we bij de Italiaan en na een afzakkertje op een terrasje kruipen we weer op tijd ons stapelbed in.

Dag 29 - 29-01-2002

Wanaka-Queenstown 75 km.

Vandaag is onze laatste fietsdag, deze gedachte doet toch wel even pijn, dat 't fietsen er na vandaag op zit. Maar we hebben nu nog een mooie fietsdag voor de boeg. Want last but not least, we gaan vandaag een pas over van 1260 meter, een mooie afsluiter kun je dit wel noemen. We zitten al om 7.45 uur op de fiets en gelukkig is het niet zo koud als gistermorgen. We klimmen Wanaka uit en we gaan dwars door de heuvels naar Cardrona. Het gaat geleidelijk omhoog en om half 10 zijn we in Cardrona, een gehucht, maar met een mooi hotel en postkantoor uit 1867. Dat ziet er heel mooi uit maar het is nog gesloten, er staat ook een antieke T Ford voor de deur. Maar gesloten dat betekent dus ook geen koffie, dan pakken we ons eigen lunchpakket maar en gaan aan de overkant in het gras zitten, ook gezellig. En met een goede bodem gaan we aan de pas beginnen.

In diverse reisboeken staat deze pas nog als onverhard vermeld maar dat is verledentijd. Tegenwoordig is deze weg goed te berijden, dat was vroeger wel even anders, toen was deze onverharde weg bij slecht weer onbegaanbaar en het wemelde hier van de bandieten die reizigers lastig vielen.

Een bord langs de kant van de weg geeft aan dat het steil wordt, dat belooft niet veel goeds. Maar na een aantal kilometers blijkt dat het heel geleidelijk omhoog gaat en als ik aan Frans vraag hoe hoog we al zitten, schiet dat niet echt op. Het is wel grappig dat hij onze vorderingen steeds op de hoogtemeter kan volgen. Ik voorspel dat ze het steile stuk net voor de top hebben ingebouwd. Het is wel lekker en mooi fietsen zo tussen de bergen en er is bijna geen verkeer en er lopen hele kudde schapen te grazen. Ik krijg gelijk wat betreft het klimmen, de laatste 3 km gaan met 10- 12 % omhoog met uitschieters van 15%. Lekker pittig maar we fietsen in 1 keer naar boven, we leren het nog wel eens. Op de top hebben we een prachtig uitzicht en in de verte ligt Queenstown. Het geeft toch iedere keer weer een kick als je weer boven bent. Een stel op een motor spreekt hun bewondering uit. Dan kan de lange en steile afdaling beginnen, een bord geeft aan dat het zeer steil is en 40 kilometer lang. (het aantal kilometers kan volgens mij nooit kloppen)

Tijdens de afdaling zien we nog andere fietsers naast hun fiets naar boven zwoegen, ik weet nu zeker dat wij de juiste kant beklommen hebben, jeetje wat is dit steil.

Op een mooi uitzichtpunt ontmoeten we een Nederlands echtpaar die met een auto rondtrekken en waar we een heel eind gezellig mee staan te kletsen. We dalen verder af en slaan dan rechtsaf richting Queenstown. (40 kilometer moest dus 14 kilometer zijn) We krijgen net voor de stad een druk en lastig stukje omdat ze met de weg bezig zijn. Maar dan staan we toch Queenstown in het centrum. Jeetje wat een drukte, massa's jongelui maar Queenstown staat dan ook bol van de outdoor activiteiten, waarvan de beroemdste het bungy jumping. Bij het backpackers hostel vinden ze het maar raar dat we maar 1 dag in deze

bruisende stad blijven. Ja, wij willen wel langer blijven, maar dan gaat het vliegtuig zaterdag zonder ons richting Amsterdam. Maar eerlijk gezegd, we zouden het niet erg vinden als dat zou gebeuren.

Na het inchecken douchen we snel en gaan de stad in en strijken neer op een terrasje, want op deze goede afloop mag wel een glaasje gedronken worden. Wij vinden zelf dat het een hele mooie tocht is geworden en we hopen dat Clara dat ook vindt en we zijn ook zeer benieuwt wat de eerste reacties zijn, maar daar zullen we nog wel even op moeten wachten, denken we. Nieuw-Zeeland is een heerlijk fietsland met een overweldigende mooie natuur. We hebben een fantastische tijd gehad en we moeten er niet aan denken om over 3 dagen al naar huis te gaan. We eten vanavond bij het meer en drinken nog iets in de stad. Als Frans naar het toilet moet en wel heel erg lang wegblijft en ik me toch écht af begin te vragen waar hij toch blijft, komt hij naar buiten met achter zich aan de 4 Nederlandse jongens, die we in Fox Glacier hebben ontmoet. Soms kan de wereld toch echt klein zijn. Twee van hen vertellen vol trots dat ze bungy jumping hebben gedaan.

Het wordt een hele gezellige avond en dan wordt het toch echt tijd om afscheid te nemen. De jongens gaan verder naar het zuiden en wij gaan terug naar het noorden, dus nu zullen we elkaar wel niet meer zien.

Dag 30 - 30-01-2002

Queenstown - Lake Tekapo

Ondanks dat we niet meer hoeven (mogen/kunnen) fietsen, zijn we toch weer vroeg op. Het was een beetje onrustige nacht. Eerst ging het stadsbrandalarm af ten teken dat er ergens brand was en de firefighters moesten uitrukken, wat een hels kabaal was in de stille nacht. Even later ging spontaan de kamerdeur open, waarschijnlijk hadden we die niet goed dicht gedaan. Nadat deze weer goed dichtgedaan was en we weer konden gaan slapen, kwamen de burens thuis (we wisten niet eens dat we die hadden) en eer die de slaap te pakken hadden, daar ging ook nog wel een tijdje overheen, waarschijnlijk hadden ze er geen erg in dat ze ons wakker hielden, anders hadden ze zich wel een beetje ingehouden.

Nu is het tijd voor het ontbijt en dan gaan we meteen naar het kantoor van Budget Rent a Car, waar we een auto besteld hebben voor de laatste 2 dagen naar Christchurch, want dat is toch nog zo'n dikke 500 km verderop. Als we dit met de fiets moeten doen, komen we zeker te laat voor het vliegtuig.

We hadden een stationcar besteld, dus ik ben benieuwd of die er ook werkelijk staat. Maar alles gaat zoals afgesproken en na het tekenen van de papierwinkel gaan we op zoek naar de auto, die een paar straten verderop geparkeerd staat.

Ja hoor, het is een groene stationcar, die zo groot is dat de fietsen er (zonder ook maar iets van te demonteren) zo in kunnen. We rijden de stad uit voor de eerste etappe richting

Cromwell. Na zo'n 30 km stoppen we bij de beroemde Hacket Bungi Suspension Bridge. Alleen om te kijken, want ik durf voor geen goud zelf te springen. Het is wel heel leuk om naar het bungy-jumpen te kijken. We blijven een kwartiertje en vervolgen dan onze weg naar Cromwell. Na nog een paar stops bij mooie uitzichtpunten komen we na 70 km aan in Cromwell. We zoeken wat informatie bij elkaar, eten een hapje en gaan snel verder voor het volgende stuk. We rijden eerst langs een heel mooi meer over een hele rustige weg, soms zelfs eenzaam. Maar in de verte zien we een paar stipjes aankomen en het zijn warempel fietsers. Een beetje jaloers passeren we ze en we zeggen tegelijkertijd: "goh, zaten wij maar op die fiets."

Dit gedeelte is ook heel mooi om te fietsen en om dan in een auto te moeten zitten, daar is niks aan. Maar helaas, er is een tijd van komen en van gaan en dat gaan nadert met rasse schreden.

Het is heerlijk weer, wat dat betreft hebben we niet te klagen over het Zuidereiland.

Trouwens nergens over want we hebben het hier reuze naar onze zin. Na 112 km zitten we alweer in Omarama, waar we even pauzeren om iets te eten en te drinken. We gaan nog één route doen vandaag. We willen overnachten in Lake Tekapo en dat is nog eens 86 km verderop. Bij Lake Pukaki, met een prachtige turkoois kleur, stoppen we want hier heb je nog een geweldig mooi uitzicht op Mount Cook. Dit is heel apart om te zien, het turkoois meer met daarachter wit besneeuwde toppen. Even verderop gaan we van de hoofdweg af en gaan binnendoor naar Lake Tekapo.

We stoppen nog bij een zalmkwekerij. Er wordt een kleine vergoeding gevraagd voor de entree maar dan krijg je wel een stencil mee met tekst en uitleg + een bakje voeder. Als Frans het voer in het water gooit, springen ze met zijn allen omhoog, dat is wel grappig om te zien. Er zijn verschillende baden, waar ze van klein tot heel groot in rondzwemmen. We gaan verder de route afmaken en komen tegen vijven aan in Lake Tekapo, waar we gaan slapen bij Nigel Rushton, de schrijver van Pedallers Paradise.

Waar ik al een voorgevoel van had, komt uit. Het is een heel aparte man en zijn kantoortje is een zootje ongeregeld. We eten vanavond aan de overkant bij het meer waar we een heerlijke maaltijd voorgezet krijgen en genieten van een mooie zonsondergang. Als nagerecht verwennen we onszelf met een lekkere kaasplank met een glaasje port.

We nemen het er nog maar even van, volgende week is het weer boerenkool met worst.

We nemen nog een afzakkertje in de pub ernaast, voordat we ons slaaphokje op gaan zoeken.

Dag 31 - 31-01-2002

Lake Tekapo - Christchurch

Aangezien we toch gewend zijn om vroeg op te staan, zijn we ook vandaag weer op tijd weg.

We gaan 5 routes doen vandaag en dan zijn we in Christchurch.

Het eerste stuk is naar Fairlie, 45 km verderop. We vergaren wat informatie bij elkaar en gaan meteen verder naar Geraldine, een stuk van 47 km. Het is een mooie weg met wat heuveltjes erin. Geraldine is een klein stadje waar een goede bakker moet zitten, dus die gaan we eerst maar eens opzoeken. We hebben hem snel gevonden, maar we zijn beslist niet de enige het is hier al een drukte van jewelste. Er staan een paar touringcars die hun reizigers ook bij deze bakker gedropt hebben. Ze hebben hier volop lekkers, wat het moeilijk maakt om een keuze te maken.

Na Geraldine gaan we verder naar Methven, een etappe van 80 km. Het is een hele landelijke route met uitzicht op de bergen. Onderweg horen we warempel een oude Nederlandse hit op de radio. Onze eigen George Baker met little green gras is te horen en wij zingen luidkeels mee.

Methven is eigenlijk een wintersportplaatsje, maar in de zomer zijn er ook diverse activiteiten te doen. We lunchen in een eetcafé, tanken en gaan er weer vandoor. Benzine is hier hartstikke goedkoop, hier is het nog leuk om te tanken. Via Oxford (80 km) komen we na nog eens 67 km aan in Christchurch. Hier is het heel druk met het verkeer en ik moet mijn ogen goed de kost geven om Frans goed de stad door te laten rijden en ondertussen alles goed te noteren. Alles gaat goed, we rijden in één keer goed de stad door en we gaan meteen richting vliegveld waar we de auto moeten droppen. We weten nog niet goed wat we met de fietsen doen, waarschijnlijk gebruiken we ze toch niet in Christchurch. Op het vliegveld gaan we eerst op inspectie uit en als blijkt dat er een left luggage is, is de keuze niet meer moeilijk. We stallen hier de fietsen, gaan de auto aftanken en inleveren. Het blijkt dat er ook shuttlebusjes rijden naar de stad en daar maken we graag gebruik van.

We hebben een kamer gereserveerd in The Old Country House, ca. 20 minuten lopen vanaf het centrum. Het is een heel mooi en net backpackershostel. Na een rondleiding ploffen we neer op onze kamer. We besluiten om eerst te douchen en dan naar de stad te gaan. We lopen wat rond, tot het tijd wordt om iets te gaan eten. De keuze valt op een eetcafé waar het gezellig druk is. Even later komen er 5 Japanse mannetjes aan de tafel naast ons zitten. Ze spreken geen van allen engels en de serveerster weet hier niet zo goed raad mee. Ze komt er toch vrij snel achter wat ze willen drinken, maar of ze nou iets willen eten, wordt nog de grote vraag. Nee, ja toch, nee toch niet, dus gaat de serveerster maar weer weg om meteen weer terug geroepen te worden. Ze willen nog wel iets hebben, maar geen eten. Ze moet de hulp invoeren van een collega om erachter te komen dat ze uiteindelijk pinda's willen hebben. Even later worden ze aan het tafeltje afgegeven en er gaan 5 duimen omhoog ten teken dat ze het goed gedaan heeft.

Het is leuk om dit hele gebeuren te zien en aan te horen.

Na het eten wandelen we nog door de stad en komen uit bij de "Biergarten."

Pilsje, Frans? Nou, dat vindt hij wel een strak plan. Helaas is er op het terras geen plaats

meer, dus gaan we naar binnen. Ze hebben gelukkig niet alleen bier, maar ook van die lekkere Nieuw-Zeelandse wijn.

Buiten is live-muziek en er hangt een hele relaxte sfeer.

Onze eerste avond in Christchurch is erg gezellig.

Dag 32 - 01-02-2002

Christchurch

Onze laatste dag! Oh, wat erg, we hebben geen van tweeën zin om al naar huis te gaan.

We gaan er hoe dan ook nog een gezellige dag van maken, maar we moeten eerst dozen regelen voor de fietsen. Op Manchester Street zitten een paar fietsenzaken en bij één van hen leggen we contact. We krijgen de dozen zo mee en voor de toekomst zijn Vlieg en Fiets gasten altijd welkom. We brengen de dozen terug naar onze kamer en gaan wederom terug naar de stad. Zodoende hebben we al een hele wandeling achter de rug. Tijd voor een bakkie koffie.

We vallen neer bij Starbucks op Cathedral Square. Hierna bezichtigen we de kathedraal en neuzen wat rond bij de stalletjes op het plein. Er hangt een gezellige sfeer. We wandelen richting de botanische tuinen en onderweg gaan we binnen bij het Arts Centre. Volgens het meisje van ons backpackershostel kun je hier mooie souvenirs kopen. We kijken hier een hele tijd rond, ze hebben er inderdaad hele mooie dingen maar we kopen niets. We gaan de botanische tuinen bezichtigen en maken daar een hele wandeling. Op de rivier vaart een punterboot wat aan Venetië doet denken. Rondvaart Frans? Echt niet, jij altijd met je rondvaarten. We drinken iets op het terras van een restaurant in het park en gaan dan op zoek naar de rozentuin. Hier ruikt het heerlijk.

We lopen terug naar het centrum van de stad en van al dat wandelen hebben we best honger gekregen. Het is overal best druk, dus het valt niet mee om een plaatsje te vinden. Het wordt uiteindelijk de Irish Pub waar we een superlekkere maaltijdsalade wegwerken. We shoppen nog een paar uurtjes en lopen dan terug naar ons hostel, waar we de spullen klaarmaken voor de terugreis naar Nederland.

Vanavond gaan we nog één keer de stad in. We eten op "The Mall" waar het gezellige druk is. Hierna drinken we nog iets in de Irish Pub waar het een beetje te druk is. Ik voel me hier net een haring in de ton.

We maken het niet te laat want morgen moeten we vroeg op.

Dit was het dan, nog één nachtje slapen en dan gaan we naar huis. We hebben een heerlijke tijd gehad in Nieuw-Zeeland. Het is een geweldig land met één en al natuurschoon, maar die zo afwisselend is. Je vindt hier vanalles, borrelende modderpoelen, spuitende geisers, bossen, meren, vulkanen, natuurparken, besneeuwde bergtoppen, gletsjers, watervallen en er is hier

voor ieder wel iets te vinden of te doen. Buitensportactiviteiten te kust en te keur. Ook op cultureel gebied is er genoeg te vinden.

De mensen zijn erg vriendelijk en het gaat er overal erg relaxed aan toe.

Je kunt er lekker eten en drinken, er zijn volop leuke accommodaties.

Na alle regen in de eerste week is het weer naderhand reuze meegevallen, op het Zuidereiland hebben we maar 1 keer regen gehad. Het is een heerlijk land om met de fiets te ontdekken.

Ondanks dat we graag langer hadden willen blijven, hebben we 5 fantastische weken gehad, waar we met plezier aan terug zullen denken. Morgen begint de terugreis, het zal een lange reis zijn. Eerst een binnenlandse vlucht en dan nog 22 uurtjes eer we in Amsterdam zijn. Het is lang, maar wel de moeite waard, we zouden het zo weer doen.

Marian & Frans Seegers